

Sis-cents mots sobre Vilamajor

Anna Aguilar - Amat
Poetessa

Vilamajor

Ningú no és insubstituïble, però tots som necessaris, i cada cop que una empresa acomiada algú, perd allò que aquella persona aportava de particular. Amb els pobles passa el mateix. Cada lloc aporta quelcom únic a la seva comarca i al món, i paga la pena descobrir aquest tret idiosincràtic dels llocs que habitem o que visitem. Vilamajor és un teixit de barri estesos en un territori de premuntanya que han crescut al voltant dels masos antics (i encara vius), i dels nuclis reial i comercial de Sant Pere i de Sant Antoni. Potser allò que avui aplega més visitants de Vilamajor és el mercat dels diumenges davant del parc de Can Sauleda, ocasió per fer un vi a la bodega i fer un vermut al bar Vilamajor, amb un assortiment de tapes d' excepció. En aquest indret del Vallès Oriental on he viscut els darrers 11 anys, sempre hi ha lloc per a la competència esportiva, i el premi a la millor tapa va estar atorgat al Frankfurt de Can Sauleda pels seus peus de porc picats amb foie, inexcusables. La gastronomia, amb restaurants de diferents ambients, és un plat fort d'aquesta població de Vilamajor, nom patrimonial que descriu avui la festa medieval que es desenvolupa a Sant Pere a començament de l'estiu. A Sant Pere trobem cases bones i empresaris de pro que han escollit la bellesa d'aquest paratge considerat

La poetessa Anna Aguilar-Amat, a La Rectoria de Sant Pere de Vilamajor

part del Parc Natural del Montseny, i també grups de famílies identificades amb el conreu de l'hort i la cultura ecològica. Però allò més destacat de Sant Pere és sens dubte La Rectoria, un centre d'art que acull residents internacionals abocats a la producció d'obres úniques

en ferro, ceràmica, pintura o qualsevol altre material. Allà, al costat de la supervivent Torre Roja de l'església, hom pot visitar les exposicions o atendre esdeveniments poètics o musicals. L'escola de música, l'escola d'educació integral Vilamagore i la barreja d'artistes i professi-

onals són focus d'atracció de nous ciutadans que escullen Vilamajor com la seva residència. Malgrat les disputes municipals inevitables i la caracteropatía (operacions defensives i adaptatives d'una persona en relació amb el seu món intern i extern), la convivència

Jo sóc de Vilamajor i puc dir-vos que nosaltres estem exactament al cor del món

entre habitants originaris, forasters (colons de les urbanitzacions) i immigrants és exemplar. A la plaça de Sant Antoni els dies ordinaris podem veure grups de rifenys i subsaharians que es troben per xerrar i per ser contractats com a jornaleros. A Can Sauleda les dones xerren i juguen amb els seus fills i ho omplen tot de color i de beatitud. Viure o gaudir de Vilamajor demana aquella mena de sibirisme que permet superar la mandra de fer els 3 km que s'endinsen cap a la muntanya des de Llinars i l'estació del tren. La perifèria del territori dona aquella perspectiva necessària, car aquell que viu a la perifèria sap què passa al centre i també què està passant a la perifèria. Vilamajor constitueix un espai de privilegi quant a la perspectiva sobre la humanitat. Una mica més amunt hi ha la muntanya, la soledat, els hiverns feréstecs; una mica més avall el garbuix de la cultura i el comerç, i una mica més enllà, travessant la serralada del litoral, el mar. "Vilamajor és a 30 minuts de tot arreu", em deia el Quim del bar el Sui, i ho feia amb aquell afecte etnocèntric. Tal com deia el músic Ali Farka Toure respecte de Timbuctu, "per a alguna gent, quan dius Vilamajor és com si anomenessis la fi del món, però no és veritat. Jo sóc de Vilamajor i puc dir-vos que nosaltres estem exactament al cor del món".